

Rezumate

Anamaria FILIMON-BENEA – Descoperirea documentarului Web: probleme preliminare

„Televiziunea, acest animal perfid, această Meduză care transformă un miliard de oameni în stană de piatră, care ne ține cu ochii ațintiți în fiecare seară, această Sirenă a chemat, a cântat și a promis atât de multe, și în final, a dat atât de puține.” (Ray Bradbury) Aceste lucruri însă nu mai sunt la fel în prezent. Era digitală și internetul schimbă într-un mod fundamental industria televiziunii. Consumatorii au posibilitatea să aleagă dintr-o mulțime de noi experiențe TV. Interactivitatea și socializarea sunt doi termeni de bază ce definesc televiziunea modernă, digitală și online. Efemeritatea și linearitatea tind să devină, cu fiecare zi, o amintire. Cercetarea noastră își propune să prezinte și să analizeze un gen creat exclusiv pentru mediul virtual: *documentarul web*. Documentarul web este creat pentru internet și combină elemente diferite, precum: material video, fotografie, sunet, text, design de grafică, benzi desenate, muzică, animație, grafice cu informații, date jurnalistice. Toate se datorează faptului că web-ul oferă o gamă largă de posibilități. Un documentar web este totuși un documentar! Altfel spus, este un film de graniță între jurnalism și creativitate, care conține perspectiva originală a autorului asupra lumii. Vom încerca să identificăm asemănările dintre genul documentar tradițional și documentar web și să analizăm modul în care internetul și noile tehnologii transformă producția de documentar audiovizual tradițional. Un alt obiectiv este acela de a propune un model de analiză a documentarului interactiv multimedia.

Cuvinte-cheie: *jurnalism, internet, documentar web, new media, interactivitate*

Lucian-Vasile SZABO – Viitorul comunicării: de la new media la postmedia

Cum se va schimba lumea în viitorul apropiat, în următorii cinci ani, spre exemplu? Întrebarea are mai multe răspunsuri, fiecare putând fi nuanțat în funcție de zona de interes. În ceea ce privește comunicarea și comunicațiile, câteva elemente sunt extrem de probabile. În opinia mea, în următoarea perioadă vom asista la câteva schimbări majore în ceea ce privește interacțiunea umană: (1) Vor fi utilizate echipamente electronice integrate; (2) Generalizarea interconectării; extinderea conexiunilor wireless și accesul la serviciile furnizate de sateliți se vor generaliza, scăzând și costurile; (3) Extinderea și generalizarea domeniului cloud computing; cele mai multe persoane, unele cu o instruire scăzută în domeniul utilizării computerelor și a celorlalte instrumente electronice, vor beneficia de servicii și aplicații fără să fie nevoie să știe cum sunt construite. Aceste servicii și aplicații (de la găzduirea de website-uri și nevoia de lățime de bandă la folosirea telefoanelor mobile pentru diagnostice medicale) vor putea fi (unele sunt accesibile deja de o bună perioadă) utilizate liber sau contracost (prin cumpărare sau

închiriere). În aceste condiții se dezvoltă conceptul de redacție online (newsroom), nemaifiind nevoie de un spațiu de lucru fizic. Noțiunea poate fi generalizată, urmărind traseul informației de la sursă la destinatar, prin culegere, selecție și redactare, și în alte sectoare, cum ar fi educația, relațiile publice sau servicii de informații (intelligence).

Cuvinte-cheie: *new media, convergențe, social media, veghe strategică, comunicare virtuală*

Ioana Laura VID – **Limba română curentă în mass-media. Noul limbaj**

Presă scrisă utilizează figuri stilistice și retorice asemenea celor folosite în literatură, pentru a descrie lumea înconjurătoare și o multitudine de evenimente care au avut loc. În ceea ce privește partea de ficțiune, se poate spune că există un specific al mass-media care nu pierde din vedere funcțiile conotative și referențiale. Expresia de tip *Newspeak* [noul limbaj] descrie clișeele folosite în prezent în media. Acest mod de frazare se regăsește în stereotipurile din limbajul politicienilor, în expresiile oamenilor de media sau chiar în comunicarea verbală curentă. Tatiana Slama-Cazacu spune că „*newspeak a fost prezent în comunism*” și a persistat chiar și după schimbările politice. Diverși autori, din presa scrisă și online, susțin că *newspeak* a acumulat forme noi, fraze și clișee. Există o preocupare evidentă pentru un anumit tip de comunicare, bazată pe forme caracteristice ale *newspeak*-ului, așa cum rezultă din diverse studii și articole ale unor cercetători. Tatiana Slama-Cazacu realizează o grupare a termenilor care „*au distorsionat comunicarea în limba română*” și care stau la baza existenței acestor noi forme de *newspeak*: reminiscențe din vechiul *newspeak*, neofilie verbală, păstrarea unei strategii vechi a *newspeak*-ului, anume mobilizare și aranjamente, eufemisme, hiperbole și abrevieri. Vom face o trecere în revistă a limbajului românesc din presă în ceea ce privește termenii de *newspeak*, din diferite texte aparținând mass-media scrisă și audio-vizuală.

Cuvinte-cheie: *noul limbaj, limbă, media scrisă, media audiovizuală, media online*

Simona PLOPEANU – **Le recherchiste – Omul din umbră**

Articolul prezintă una dintre profesiile mai puțin cunoscute din domeniul jurnalismului de radio și televiziune din Québec, Canada: *jurnalismul de recherche* [jurnalism de documentare n.r.]. Munca *recherchiste*-ului constă în culegerea de informații din surse documentare scrise, dar și de pe teren, stabilind date esențiale și luând legătura cu persoane care vor participa la anumite emisiuni sau serii documentare. Deși foarte important în lanțul de producție, rolul său nu este bine definit, existând mari diferențe de la o echipă de producție la alta.

Cuvinte-cheie: *jurnalism, televiziune, căutarea informației, interviu*

Oana-Roxana IVAN – **Biblioteca universitară – spațiu al experienței academice internaționale**

Bibliotecile fac parte din instituțiile care exercită influențe multiple asupra unei națiuni; ele se adresează tuturor, ajutând nevoii de informare și recreere a fiecăruia. Biblioteca universitară este legată de procesul de învățământ în mod direct și la nivelul cel mai înalt de complexitate, este vectorul accesului la informația științifică în cadrul universității și are o contribuție importantă la creșterea nivelului de competitivitate pe plan intern și internațional

al acesteia. Așadar, bibliotecile universitare trebuie să devină surse de informare permanentă și la zi, prezențe active în viața și lumea studenților, iar cei care răspund de activitatea lor trebuie să aibă în vedere găsierea unor noi forme și metode de muncă cu cartea, care să corespundă cât mai bine procesului de modernizare a învățământului. Această modernizare vine în întâmpinarea ideii că studentul trebuie să fie pregătit bine și din timp pentru viitor și că el trebuie să devină totodată cât mai receptiv la nou, capabil să studieze și să se informeze singur.

Cuvinte-cheie: *informație, modernizare, biblioteci universitare, cercetare academică*

Maria MICLE – **Autostereotipuri ale bibliotecarilor școlari**

În prezenta lucrare am încercat o reconstruire a portretului bibliotecarului școlar din spațiul românesc, pe baza unor autocaracterizări, deoarece am considerat relevant să aflăm cum cred și simt bibliotecarii înșiși că sunt percepuți de către publicul lor, în special de către profesori și elevi, și dacă există autostereotipuri profesionale diferite de cele internațional vehiculate. Pentru a culege datele referitoare la autostereotipurile profesionale am apelat la metoda focus-grupului; am organizat două focus-grupuri la care au participat bibliotecari școlari din județele: Timiș și Caraș-Severin. Caracterizarea bibliotecarului școlar se nuanțează între „profesor fără catalog” și „omul bun la toate”, „gardian al colecțiilor” dintr-o școală. Atribuirile pozitive – sociabili, inovativi, adaptabili la cerințele actuale de informare într-o „societate a cunoașterii” bazată pe noi tehnologii de cunoaștere – corespund cu cele ale utilizatorilor, însă pe lângă acestea bibliotecarii școlari se simt ignorați, marginalizați în colectivul unei școli. În spatele acestor atribuiri negative se pot ascunde forme mai puțin vizibile de discriminare.

Cuvinte-cheie: *stereotipuri, autostereotipuri profesionale, bibliotecă școlară, bibliotecari (România)*

Carmen-Leocadia PESANTEZ POZO – **Comunicare și educație interculturală prin intermediul bibliotecilor școlare și publice**

Comunicarea și educația interculturală reprezintă teme actuale ale societății globale, unde școlii și structurilor infodocumentare, în cazul de față bibliotecile școlare și publice, le revine un rol deosebit de important în deschiderea orizontului de gândire și percepție a realităților în care trăim, a evoluției omenirii, în ultimă instanță. Este un proces specific oricărei societăți democratice, care trebuie acceptat ca un factor de dinamism și de eficiență, un concept recunoscut și promovat la nivel european. Educația interculturală prin școală și prin intermediul bibliotecilor școlare și publice vizează să dezvolte: o mai bună cunoaștere a diverselor culturi; comunicarea între persoane aparținând unor culturi diferite; o atitudine pozitivă față de diversitatea culturilor și grupurilor din societatea modernă; participarea la interacțiunea socială; stimularea creativității și accesul liber la informație; cultivarea unor valori-cheie precum democrația și respectarea drepturilor omului, justiția socială, echilibrul ecologic, toleranța, pacea, solidaritatea, cooperarea; familiarizarea cu patrimoniul cultural și valorificarea

memoriei culturale naționale și universale. Pentru realizarea acestor deziderate este importantă formarea competențelor interculturale și cultivarea unei viziuni integratoare la educatori care, la rândul lor, trebuie să inducă atitudini interculturale elevilor și comunității. Programele de formare în spiritul educației interculturale sunt deschise schimbării, permițând celor care le urmează să dobândească abilități și instrumente pentru înțelegerea codurilor culturale, a propriilor identități și valori; cultivarea respectului față de valorile celuilalt; dezvoltarea autonomiei personale și a încrederii în societate; cunoașterea mediului social și a relațiilor interumane; înțelegerea relațiilor economice și politice; cunoașterea asociațiilor și a instituțiilor cu rol educativ și de informare. Alături de școală, bibliotecile școlare și publice reprezintă, prin misiunea și deschiderea lor către lume, o parte integrantă a procesului instructiv-educativ și de învățare pe tot parcursul vieții, funcționând ca centre de învățare, culturale și de informare pentru întreaga comunitate.

Cuvinte-cheie: *diversitate culturală, educație interculturală, comunicare interculturală, biblioteci școlare și publice, parteneriat cultural bibliotecă-școală*

Mariana Rodica TROFIN, Delia Anca POTRE – **Comunicarea didactică în structurile infodocumentare**

Procesul de comunicare reprezintă chintesența dezvoltării umane, a manifestărilor culturale și spirituale. În secolul comunicării, distanța nu e o problemă, indiferent că te afli pe vârf de munte sau în mijlocul oceanului și nici timpul, căci mesajele vin, pe toate căile imaginabile, practic instantaneu. Asaltați de mesaje și deveniți dependenți de ele, ca de drogul cel mai periculos, pierdem, pe zi ce trece, spiritul comunicării și inima ei. Comunicarea umană este o modalitate specifică de interacțiune, o relație de schimb informațional între parteneri și, totodată, un proces în cadrul căruia aceștia se înțeleg și se influențează reciproc. Comunicarea didactică presupune o interacțiune de tip feedback, privind atât informațiile specifice, cât și cele adiacente, intenționate sau formate în cursul comunicării. Orice intervenție educativă are la bază comunicarea didactică. Funcționând pe principiul feedback-ului, procesul de comunicare facilitează realizarea sarcinii prin transmiterea și receptarea informației. Prin intermediul procesului de comunicare se urmăresc întotdeauna patru obiective principale: să fim receptați (auziți sau citați); să fim înțeleși; să fim acceptați; să provocăm o reacție (o îmbogățire a cunoștințelor interlocutorului, o schimbare de comportament sau de atitudine). Când nu este atins unul dintre aceste obiective înseamnă că s-a dat greș în procesul de comunicare. Comunicarea se bazează, în cea mai mare parte, pe limbajul verbal și nonverbal, centrate pe înțelegerea enunțurilor. Limbajul didactic are caracteristici proprii, este mai întâi un limbaj intențional sau instrumental și abia mai apoi este un limbaj descriptiv. De aceea, limbajul didactic este explicit pe tot parcursul utilizării. Comunicarea didactică are obiectiv, vrea efect și se poate modifica în funcție de reacția interlocutorului, de feedback.

Cuvinte-cheie: *comunicare, limbaj, feedback, comunicare didactică*

Mugurel Gabriel DRAGOMIR – **Violența din cultura-media și comportamentul deviant la vârsta adolescenței**

În cele ce urmează, încercăm să prezentăm câteva din datele unei investigații cu caracter evaluator, realizată în perioada 2005-2007, în legătură cu influența mass-media asupra comportamentului la vârsta adolescenței, insistând pe un studiul de caz realizat cu privire la felul în care grupuri diferite de adolescenți reacționează la vizionarea unui film cu scene violente. Ceea ce ne-a interesat pe noi, cu precădere, în această cercetare, a fost creșterea gradului de devianță juvenilă sub influența culturii-media și, în mod special, influența filmelor cu caracter comercial și violent asupra comportamentului adolescentului.

Cuvinte-cheie: *cultură media, adolescenți, devianță juvenilă, dificultăți ale procesului educativ, activități de grup creativ*

Liliana DACHE – **Educația tehnologică în societatea cunoașterii**

Educația tehnologică este o componentă a culturii generale, aceasta contribuind la deschiderea orizontului elevilor pentru cunoaștere și pentru stimularea creativității, la integrarea acestora în spațiul social, economic și cultural al societății. Prin conținutul său, Educația tehnologică implică elevul în descoperirea mediului în care trăiește, îi oferă cunoștințe privind lumea materială și spirituală, îl inițiază în confecționarea unor lucrări simple, utile, necesare, rezultat al imaginației și al gândirii lui creatoare. Lucrarea tratează importanța educației și formării profesionale în societatea cunoașterii, dezvoltând relația dintre economia bazată pe cunoștințe și societatea cunoașterii. Investiția în educație se dovedește cea mai profitabilă cale pentru asigurarea unei forțe de muncă calificate și cu posibilități de reconversie profesională. Educația tehnologică este prezentată ca o disciplină care se găsește în toate școlile din țările europene, ea fiind nevoită să țină pasul cu dezvoltarea tehnicii și cu noile tehnologii specifice societății cunoașterii. În acest sens, lucrarea aduce în atenție scopul și obiectivele generale ale Educației tehnologice impuse de societatea cunoașterii.

Cuvinte-cheie: *societatea cunoașterii, educație, tehnologie*

Ion DUMITRU – **Educația dincolo de cunoaștere**

Lucrarea prezintă câteva idei, reflecții și probleme referitoare la educație și relația acesteia cu știința, într-o societate bazată pe cunoaștere, căutând posibile răspunsuri la întrebări precum: (1) Este posibilă educația fără cunoaștere (cunoaștere științifică)? Sau viceversa? Accesul la cunoașterea autentică poate fi posibil în afara școlii?; (2) Care este locul și rolul educației și al cunoașterii în societatea contemporană?; (3) Cum poate școala, în calitate de instituție fundamentală de educație, ce produce și transmite informație, să fie mai atractivă?; (4) Ce ar trebui să ofere educația (prin școală), dincolo de transmiterea și asimilarea de cunoștințe?

Cuvinte-cheie: *educație interactivă, cogniție, instruire*

Nicolae HURDUZEU, Ramona HURDUZEU – Muzeul școlar ca mediu educațional

Vizita la muzeu, la obiectivele istorice, stimulează explorarea, dezvoltarea emoțiilor și sentimentelor cognitive: curiozitate, bucurie, descoperirea adevărului. Pentru captarea atenției în procesul de predare-învățare a istoriei, profesorul trebuie să recurgă la prezentarea unor elemente-surpriză, de efect și contrast. Printre principalele mijloace de învățământ larg folosite în predării istoriei amintim: obiecte și urme istorice, etnografice, numismatice care, în fond, exprimă realitatea, conținutul unor fapte și evenimente istorice. Avantajul apelării la astfel de mijloace de învățământ constă în faptul că permit intrarea elevilor în contact cu urmele vieții din trecut, contribuind la formarea, dezvoltarea și consolidarea unor reprezentări și noțiuni de istorie. Este recomandat ca profesorul să folosească ceea ce îi oferă muzeul de istorie care poate fi vizitat cu elevii, explicațiile date în cursul vizitei constituindu-se în elemente substanțiale ale formării unor reprezentări foarte sugestive ale realității istorice dintr-o anumită epocă. În cazul în care în zona în care se află școala nu există astfel de obiective, profesorul este dator să-și procure unele reprezentări grafice împreună cu membrii comunității școlare, în special cu elevii. Aceste colecții pot fi expuse în muzeul școlar. Realizarea unui muzeu școlar poate crește dimensiunea acțională, gradul de responsabilitate al fiecărui elev față de patrimoniul cultural al comunității ducând implicit la o serie de avantaje ale dimensiunii civice ale predării istoriei în școală.

Cuvinte-cheie: *muzeu școlar, educație muzeală, educație non-formală*

Ioana BACĂU, Geanina JURJ, Marius IGNEA – Factorii de rezistență în integrarea copiilor cu cerințe educative speciale (C.E.S.) în câteva școli din Timișoara

Datorită unor articole din presa virtuală care indicau faptul că anumite școli refuză înscrierea copiilor cu C.E.S în anul școlar 2012-2013, o echipă de studenți din cadrul Universității de Vest din Timișoara, Departamentul de Științe ale Educației, specializarea Psihopedagogie specială, a demarat un mini proiect de cercetare prin care se încearcă identificarea anumitor factori facilitatori, dar și frenatori ai integrării copiilor cu C.E.S. în câteva școli de masă din Timișoara. Prin urmare, s-a recurs la chestionarea a 30 de cadre didactice din 4 școli din Timișoara. Rezultatele acestei cercetări au indicat mai mulți factori frenatori decât facilitatori față de integrarea copiilor cu C.E.S. în învățământul de masă. Putem constata faptul că există o reticență destul de mare din partea cadrelor didactice chestionate cu privire la integrarea în învățământul de masă a copiilor cu C.E.S. Nu știm însă cu certitudine opinia altor cadre didactice cu privire la elevii cu C.E.S., o chestionare a acestora ar fi utilă și necesară; așadar, nu putem trage concluzii universale doar bazate pe răspunsurile oferite de acest eșantion selectat pentru proiectul de cercetare demarat de echipa noastră. Sperăm însă că la o chestionare a tuturor cadrelor didactice din învățământul de masă timișorean rezultatele să fie cu totul altele decât cele oferite de prezenta cercetare.

Cuvinte-cheie: *copii cu C.E.S., integrare, școli, factori facilitatori, factori de rezistență*

Lidia Giana IVĂNESCU, Emanuela LĂZĂU – Rolul școlii și al comunității locale în păstrarea identității în epoca globalizării în Țara Galilor (Marea Britanie)

Programele de învățare pe tot parcursul vieții finanțate din fonduri europene oferă oportunități tuturor celor interesați în a-și îmbogăți experiența personală și profesională prin vizite/ cursuri/ contacte cu persoane – comunități din alte țări. CROCUS – Course CROCUS Cross-Cultural Workshop for Staff in Early Years Education (22-29 June 2013), finanțat prin Programul Comenius mi-a oferit ocazia de a vedea cum se implică diferite instituții, dar și persoane, dintr-o comunitate relativ redusă, în păstrarea și valorificarea valorilor locale, în această perioadă a globalizării. Parteneriatele și proiectele în care fiecare instituție de învățământ este implicată, dar și disponibilitatea multor persoane private de a se implica activ în tot felul de acțiuni de voluntariat, toate sunt menite să creeze o atmosferă de permanentă colaborare pentru susținerea, promovarea și dezvoltarea valorilor proprii în Crickhowell, un orașel din Țara Galilor și împrejurimile acestuia. Ceea ce m-a impresionat în mod deosebit a fost, pe de o parte, faptul că voluntariatul este pentru cei de acolo un mod de viață și, în acest fel, practic nu există segmente de populație (cum sunt, din păcate, la noi pensionarii) care să nu fie implicate în vreun proiect, în vreo activitate de mai lungă sau mai scurtă durată cu rol de susținere a comunității din care fac parte, iar, pe de altă parte, multitudinea de proiecte, parteneriate, activități în care sunt implicate instituțiile de învățământ și care, toate, conduc la o mare coeziune socială în comunitate, dar și la promovarea tradițiilor, obiceiurilor, limbii (care este absolut fascinantă și cu totul diferită de limba engleză) etc., într-o Europă a unității prin diversitate.

Cuvinte-cheie: *comunitate, școală, educație nonformală, voluntariat*

Anca LUȘTREA – Tehnologii asistive pentru elevii cu deficiențe de auz integrați

Integrarea în învățământul de masă a elevilor cu deficiență de auz este o etapă hotărâtoare a terapiei sociale și un pas necesar spre incluziunea socială dorită. În cadrul articolului sunt analizate principalele tehnologii de suport ce trebuie oferite elevilor cu deficiență de auz, care să le permită comunicarea eficientă în școală și participarea cu succes la programul educațional. Cercetarea vizează tipul de tehnologii de suport folosite în învățământul timișorean de către elevii deficienți de auz, răspunzând la întrebările: ce tipuri de tehnologii de suport există, cine suportă costurile materiale ale acestora, care sunt nevoile elevilor deficienți de auz privind tehnologiile de suport. Rezultatele obținute arată că tehnologiile de suport folosite în școală nu sunt oferite de școală, ci de către părinți și acoperă doar minimum necesar al nevoilor lor.

Cuvinte-cheie: *tehnologii asistive, deficiență de auz, integrare școlară*

Cristian Gabriel Vlad – Aspecte ale activității bisericii și școlii în societatea și cultura din Banat la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea

În progresul societății din Banatul istoric de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, școala și biserica au fost instituțiile de bază care au fost chemate să educe

comunitatea în spiritul valorilor societății moderne, caracterizată de numeroase transformări și progrese științifice, fără a pierde din vedere valorile morale și estetice. Episcopia s-a implicat pe mai multe planuri în susținerea școlii românești bănățene prin: sprijinul financiar acordat școlilor și învățătorilor, apărarea de legislația școlară promovată de Guvernul Maghiar, care afecta școlile românești și poziția națională pe care a adoptat-o cu privire la școlile confesionale românești, însemnând opoziția față de maghiarizarea lor. Implicarea bisericii se face simțită și în privința conferințelor învățătorilor. Biserica, prin reprezentanții ei în teritoriu, era nelipsită de la activitățile culturale, dar și de la cele educative (conferințele învățătoarești); comuna și învățătorul formau o unitate care avea același ideal – progresul societății românești. De asemenea, biserica, prin vocația morală și prin cuvântul de învățătură pe care-l răspândea în cadrul comunității, s-a integrat în marele proiect cultural național – ASTRA (înființată la Sibiu, în 1861). În strategia de ridicare morală și materială a poporului gândită de ASTRA, preoții și învățătorii erau cei care țineau conferințe și prelegeri pe teme culturale și economice în comunele lor sau difuzau broșuri de popularizare a cunoștințelor agrotehnice. Așadar, în zorii epocii contemporane și în preajma realizării visului reîntregirii statului român, într-o epocă de mari frământări în plan economic, social, cultural, politic, generate de progresele tot mai rapide ale științei din cadrul societății europene, și societatea din Banatul istoric a încercat să se conecteze la modernismul societății, fără a-și pierde identitatea dată de tradiții, obiceiuri, credință creștină.

Cuvinte-cheie: *rolul bisericii, rolul școlii, secolul al XIX-lea, secolul al XX-lea, Banat, cultura română*

Ioan BIRIȘ, Bianca DRĂMNESCU – Analiza tehnicilor de manipulare și a efectelor sale în cadrul discursului politic

Acest articol vizează descrierea teoretică a conceptului de manipulare în raport cu discursurile politice. Limbajul joacă un rol central în procesul de manipulare și puterea cuvântului poate schimba comportamentul oamenilor. Studiile demonstrează că oamenii, odată ce au luat o decizie, au tendința de a menține perseverență în luarea deciziilor de reflexie. Manipularea este un fenomen care poate fi tratat în mai multe moduri, însă pentru concepția acestei lucrări am ales să includ modul în care puterea cuvântului poate afecta mintea publicului. Considerăm că interpretarea cea mai captivantă și interesantă a conceptului are loc într-o campanie electorală. Discursul politic este un instrument eficient de analiză în care sunt utilizate și adaptate contextual tehnicile de manipulare. De asemenea, discursul este un tip distinct de vorbire deoarece acesta respectă atât normele lingvistice, cât și normele de politică. Scopul principal al acestuia este de a direcționa gândirea, atitudinea și comportamentul alegătorilor creându-se decalaje de opinii și decizii. Pentru a evidenția fenomenul în cauză am realizat o analiză a discursului candidatului pentru președinția Consiliului Județean Cluj în campania alegerilor locale din 2012. Mesajul general al campaniei sale a fost pozitiv, dar în discursurile sale s-au evidențiat mai multe aspecte negative. Prezenta lucrare face parte dintr-un

studiu mai amplu privind manipularea în campania electorală, având studiu de caz alegerile locale din Cluj-Napoca, în anul 2012.

Cuvinte-cheie: *manipulare, discurs, limbaj*

Ligia NICULAE – Percepția liceenilor despre regimul comunist român și relația acestora cu trecutul: putem generaliza?

După mai bine de 20 de ani de la schimbarea sângerosului regim, fantoma trecutului ne urmărește încă. În ciuda faptului că a avut toate motivele de a merge mai departe și de a se separa total de trecut, România a decis să nu urmeze modelul fostelor țări comuniste din estul și centrul Europei: membri ai Partidului Comunist din eșalonul secund au fost aleși după 1989, legea lustrației nu a fost adoptată și aplicată, deși s-au depus eforturi în acest sens, deschiderea dosarelor a fost făcută defectuos, iar urmărirea în justiție a persecutorilor a început cu stângul. Cu toate acestea, care este percepția curentă asupra a ceea ce s-a întâmplat și a însemnat acest regim pentru țara noastră, dar, mai ales, cum putem prezenta copiilor noștri trecutul comunist? Ce le spunem? Este ceea ce îi învățăm la școală despre comunism diferit de ceea ce le spun părinții acestora acasă? Plecând de la aceste întrebări, prezenta lucrare analizează percepția elevilor de liceu asupra regimului comunist și modul în care aceștia se raportează la trecut. Am pornit de la prezumția că majoritatea elevilor de liceu au cunoștințe limitate atât despre trecut, cât și despre procesul de desprindere de comunism și am realizat un studiu de caz în două licee din București. Am realizat un chestionar în rândul liceenilor din clasele a IX-a și a XII-a, referitor la regimul trecut, care a avut ca teme încălcarea drepturilor omului, lustrația, deschiderea dosarelor și înregistrărilor și am încercat să verific dacă prezumția noastră este una corectă. Iar dacă presupunerea noastră este confirmată, ce se poate face? Sunt elevii de liceu ignoranți sau, în fapt, sistemul este cel care ignoră acest subiect? În final, problema principală este: putem generaliza concluziile rezultate din acest studiu la nivel național?

Cuvinte-cheie: *comunism în România, lustrație, democratizare, liceeni*

Mihai Sebastian CHIHAILA – India – Pakistan: tensiuni neîntrerupte

Plecând de la teoria complexului de securitate elaborată de Barry Buzan, lucrarea de față va încerca să ofere o privire de ansamblu asupra unei regiuni dominate de tensiuni și conflicte – Asia de Sud. Se va folosi un demers plecând de la general spre particular. După stabilirea cadrului conceptual al noțiunii de complex de securitate, lucrarea se va axa pe complexul de securitate din Asia de Sud și mai ales pe cei mai importanți actori: India și Pakistan. Relațiile dintre cele două state, ambele create în urma partiției din 1947, au fost întotdeauna tensionate – confruntări religioase, negocieri eșuate, dispute teritoriale și numeroase războaie. Se va pune accentul pe sursele care au generat conflictul direct dintre cele două state în ultimii 66 de ani (cum ar fi disputa asupra Kashmirului sau confruntările de la graniță) cu scopul de a identifica posibile viitoare scenarii și pentru a sublinia soluții pentru pace și stabilitate regională. Un

alt punct important al lucrării se va referi la factorul nuclear care a determinat o creștere a rivalității dintre cele două puteri. Obținerea de arme nucleare de către India a marcat începutul unei curse a înarmărilor în regiune, deschizându-se astfel calea către și mai multe situații conflictuale, cum ar fi Războiul Kargil din 1999. De asemenea, va fi luată în considerare și problema terorismului care a dus la o creștere și mai mare a tensiunilor dintre cele două țări. În acest sens, vor fi punctate mai multe aspecte cum ar fi vulnerabilitatea statului indian în fața terorismului (aducând ca exemple atacuri recente cum ar fi atacul cu bombă din Mumbai – 2006 sau atacul din Mumbai – 2008), eforturile antiteroriste, precum și legăturile Pakistanului cu terorismul.

Cuvinte-cheie: securitate națională, teoria complexului de securitate, capacitate nucleară, terorism, rivalitatea India-Pakistan

Magdalena DUMITRANA – **Viață conștientă versus existență inconștientă. Filosofia practică a lui Anthony de Mello**

În pofida unei opinii generale, sursa filosofiei nu o găsim în înălțimile spirituale, ori în nevoia de explicație dincolo de înțelegerea obișnuită. Dimpotrivă, filosofia pare a se fi născut din necesitatea omului, din trebuința sa de bază de a-și ordona propria viață. Această nevoie el și-a satisfăcut-o prin diferite mijloace, laice ori religioase. Și, mai ales, omul a căutat un punct de sprijin, un Maestru, un văzător mai clar decât el însuși, om orbit de umbrele reflectate de peretele peșterii. Filosofii cei mai apreciați, cei mai înțeleși, cei mai utili – nu se înțelege utilitariști – au fost cei care au arătat oamenilor, să spunem, calea cea bună. Atât Occidentul, cât și Orientul aduc în diferite epoci, ghizi care, pornind de la teme ale existenței zilnice, ajung în cele din urmă la o formulă practică de viață – o formulă prin care omul obișnuit își re-cunoaște natura spirituală. Anthony de Mello este un asemenea filosof. De pe poziții religioase – fiind preot catolic, de pe poziții laice – fiind psiholog și filosof, dar mai ales de pe poziția înțelepciunii spirituale – născut fiind în India, el aduce omului modern o formă inedită, dar și inteligibilă de filosofie. Utilizând imaginarul uman și metaforele literar-spirituale, el pledează pentru o viață conformă scopului în care a fost creată – o viață trează, conștientă, liberă de diferitele forme de sclavie pe care ideologiile politice, financiare și religioase le creează sub umbrela ofertei de confort și fericire. Mai mult, utilizarea povestirilor-metaforă în stil oriental aduce, pe lângă surpriza originalității, și un ecou emoțional puternic, ce obține o înțelegere dincolo de rațiune.

Cuvinte-cheie: conștientizare, luciditate, energie, eliberare, independență

Daniel Sorin DUȚĂ – **Dimensiunea filozofico-religioasă a personalității umane la vârsta adolescenței**

Este deja un lucru comun afirmația că vârsta adolescenței constituie un punct crucial pentru ființa umană în dezvoltare. Identitatea începe să prindă contur, tânărul devine mai conștient în ceea ce privește relația cu lumea, văzută chiar la nivel cosmic. Este vârsta care

re-descoperă întrebările filosofice esențiale: Cine sunt eu? De unde vin? Ce se află dincolo?... Acest dincolo este experimentat de adolescent în multiple planuri, de care adesea nu este conștient. În funcție de mediul cultural și religios sau laic, personalitatea în formare caută soluții, de obicei în filosofie sau religie. În fapt, este vorba de același domeniu – al spiritualității. Lucrarea prezintă rezultatele unei cercetări în acest domeniu și pune în discuție cooperarea spirituală dintre consilierea psihologică și cea filosofică.

Cuvinte-cheie: dezvoltare, scop, alegere, consiliere, adolescență

Alexandru PETRESCU – **Tematizarea imaginației în idealismul german. Kant și Hegel: analiză comparativă**

În cele ce urmează, vom reflecta asupra unor sensuri ale imaginației în idealismul german, cu precădere în filosofia kantiana și hegeliană. În ceea ce-l privește pe Kant, ne vom referi la următoarele aspecte: (a) funcția imaginației în *Deductia transcendențială a categoriilor* (prima ediție, a doua ediție) și a schematismului transcendențial; (b) sinteza transcendențială a imaginației – înțeleasă ca „iubire de sine”; (c) semnificații ale imaginației în teoria sublimului din *Critica rațiunii*. În continuare, vom încerca să lămurim câteva noțiuni referitoare la *Funcția ontologică revelatoare a imaginației în „Psihologia” lui Hegel*. Ontologia este știința Existenței. Obiectul de studiu al ontologiei este Existența în/ și cu modurile sale specifice de manifestare. Pentru Hegel, ontologia este Cunoaștere absolută, Auto-cunoaștere Absolută a propriului Spirit: „*Ontologia se termină în auto-cunoaștere și auto-cunoașterea este ontologic semnificativă*”. În capitolul despre *Psihologie*, Hegel încearcă să dezvăluie momentele sau modurile de manifestare ale Spiritului absolut în propriul proces de auto-cunoaștere. Astfel, momentul final va fi cel al Cunoașterii Absolute a propriului spirit. Imaginația este prezentată ca fiind *una dintre etapele necesare* spre această împlinire sau auto-realizare a spiritului, și anume ca Spirit Teoretic (Inteligența).

Cuvinte-cheie: imaginație, schemă transcendențială, iubire de sine, intuiție formală, fantezie, inteligență